

Turinyjs

Prologas

PIRATAVIMO AUKSO AMŽIUS / II

Pirmas skyrius

LEGENDA (1696 m.) / 20

Antras skyrius

Į JŪRĄ (1697–1702 m.) / 39

Trėcias skyrius

KARAS (1702–1712 m.) / 66

Ketvirtas skyrius

TAIKA (1713–1715 m.) / 101

Penktas skyrius

PIRATAI BURIASI (1716 m. sausis–birželis) / 130

Šėštus skyrius

PAKRANTĖS BROLIAI (1716 m. birželis – 1717 m. kovas) / 159

Septintus skyrus

BELLAMY'IS (1717 m. kovas–gegužė) / 184

Aštuntus skyrus

JUODABARZDIS (1717 m. gegužė–gruodis) / 209

Devintus skyrus

MALDAUJANT MALONĖS (1717 m. gruodis – 1718 m. liepa) / 241

Dešimtus skyrus

PAVOJINGA RIBA (1718 m. liepa–rugsėjis) / 278

Vienioliktus skyrus

MEDŽIOJAMI (1718 m. rugsėjis – 1720 m. kovas) / 298

Epilogas

PIRATAVIMO PABAIGA (1720–1732 m.) / 328

PADĖKOS / 346

PASTABOS / 350

Vienioliktas skyrius

MEDŽIOJAMI

1718 m. rugsėjis – 1720 m. kovas

Virdžinijos gubernatorius Alexanderis Spotswoodas ne vieną mėnesį stebėjo Juodabarzdžio veiklą. Jis gavo žvalgybinės informacijos, kad ant sausumos tyčia užplukdytas „Queen Annés Revenge“, kad Juodabarzdis priėmė malonę iš gubernatoriaus Edeno ir apie vėlesnį prekinių laivų grobstymą tvankiuose Šiaurės Karolinos upeliūkščiuose. Spotswoodas bendradarbiavo su vienos iš dviejų karinio laivyno fregatų Virdžinijoje kapitonu Ellisu Brandu iš „HMS Lyme“, kad atsiųstų šnipų į Šiaurės Karoliną, kurie „atliktų išsamų tyrimą, susijusį su piratais“. Jis net sulaukė senąjį Juodabarzdžio kvartirmeisterį Williamą Howardą, kuris buvo priėmęs karaliaus malonę ir trynėsi apie Hampton Roudsą. Sulaikytasis negalėjo paaiškinti, iš kur jo kišenėje atsirado 50 svarų ir kodėl drauge su juo buvo du afrikiečių vergai. Remdamiesi šiuo abejotinu teisiniu pagrindu, Spotswoodas ir kapitonas Brandas pasirūpino, kad Howardas būtų įmestas į „Lyme“, o tada įkalintas tvarkingame plytiniame Viljamsburgo kalėjime. Išardęs Howardą ir išklauses šnipų ataskaitą, Spotswoodas susidarė aiškų vaizdą apie Juodabarzdžio veiklą: kur leido laiką ir kaip nusipirko Šiaurės Karolinos aukščiausių pareigūnų apsaugą. Spalio pabaigoje jis nusprendė veikti.

Vėliau Spotswoodas teigė, kad Juodabarzdis pavojingas Virdžinijos prekybai, o jo buvimas skatina kitus imtis piratavimo. Visa tai tiesa, tačiau

tai ne tikroji priežastis, dėl kurios Spotswoodas nusprendė veikti prieš Juodabarzdį. Kaip visi politikai prieš jį ir po jo, Spotswoodas ketino su rengti karinę ekspediciją į užsienį, kad nukreiptų visuomenės dėmesį nuo savo klaidų namuose.

Spotswoodas valdė antrą galingiausią koloniją Amerikos pakrantėje po Masačusetso su 72,5 tūkst. baltaodžių ir 23 tūkst. juodaodžių populiacija. Ji buvo visiškai kitokia nei šiaurinė kolonija. Virdžinija buvo plantatorių dvarų žemė, supama tabako laukų, taip pat jų tarnų bei vergų lūšnų. Visos plantacijos turėjo nuosavas prielaukas ir veikė kaip gamyklos, kurių darbininkai ir žmogiškasis kilnojamas turtas (vergai) daugumą reikalingų prekių pagamino ir paslaugų suteikė vietoje. Dėl šios priežasties beveik nebuvo miestų, o plantatoriai didžiąją dalį savo verslo reikalų sprendė susitikdami kaimo vietovių uostuose, bažnyčiose, teismo rūmuose ir savaitiniuose turguose. Net sostinė Viljamsburgas buvo ne daugiau nei administracinis centras, elegantiškų vyriausybės pastatų miestelis, įsikūręs netoli plytinių „William and Mary“ koledžo pastatų. Didžiąją metų dalį Viljamsburgo gyventojai vos viršijo tūkstantį – tik administratoriai, amatininkai, mokytojai bei mokiniai. Kai aristokratiškieji kolonijos įstatymų leidėjai susitikdavo didžiuliame plytiniame Kapitolijuje, Viljamsburgas atgydavo. Užėigos, pensionatai ir tavernos prisipildydavo tiek, kad braškėjo per siūles, o entuziastingai nusiteikę žmonės rinkosi žiūrėti pasirodymų vieninteliame Britų Amerikos teatre – dvejų metų senumo pastate kruopščiai suformuotos rūmų vejose rytinėje pusėje.

Pastaraisiais metais įstatymų leidėjai rinkosi norėdami sukritikuoti gubernatorių Spotswoodą ir korupcijos kultūrą, kurią jis puoselėjo net aštuonerius metus, prižiūrėdamas šią koloniją. Jie surašė oficialų skundą dėl to, kaip „jis netaupydamas švaisto šalies pinigus“ naujai pastatytuose gubernatoriaus rūmuose prabangiai įrengtiems valgomiesiems, raižyto marmuro židinio papuošimams, formaliesiems bei vaisių sodams ir paradiniams vartams. Pasinaudojęs aklaisiais fondais* vietovėje, kuri vėliau tapo žinoma kaip Spotsilveinijos apygarda, jis savo nuosavybėn perėmė

* Angl. *blind trust*. Tai fondas, kurio steigėjas viso turto bei investicijų valdymą perduoda patikėtiniui. Fondo įkūrėjas gali jo veiklą nutraukti, bet visiškai nedalyvauja veikloje ir negauna jokių su ja susijusių ataskaitų. Aklieji fondai dažniausiai įkuriami, siekiant išvengti interesų konflikto tarp einamų pareigų ir investicijų.

Alexanderio Spotswoodo (1676–1740), britų armijos pulkininko ir Virdžinijos gubernatoriaus, portretas. Charlesas Bridgesas, 1736 m.

34 tūkst. hektarų valstybinės žemės. Dauguma įstatymų leidėjų prieštaravo despotiškam reikalavimui vadovauti visų Anglikonų bažnyčios, oficialiosios kolonijos religijos, kunigų ir aukščiausių pareigūnų skyrimui. 1717 m. buvo atsižvelgta į įstatymų leidėjų peticiją karaliui; joje prašoma atmesti kai kuriuos Spotswoodo ekonominius reglamentus, o dabar apskritai siekta nušalinti jį nuo pareigų.

Kadangi kiekvieną jo judesį sekė tiek daug priešų, Spotswoodas su „Lyme“ kapitonu Brandu ir „HMS Pearl“ kapitonu George'u Gordonu 1718 m. spalio pradžioje susitiko visiškai slaptai. Jis paprašė jų pagalbos mėginant visiems laikams Šiaurės ir Pietų Ameriką išvaduoti nuo Juoda-barzdžio.

Tuo metu Nasau esantis Woodesas Rogersas taip pat rengėsi susiremti su piratais. 1718 m. rugsėjo 14 d. jam buvo pranešta, kad Charlesas Vane'as buvo Žaliojoje Vėžlių saloje netoli Abako, už 190 km į šiaurę nuo Nasau. Grėisė ispanų invazija, Rogersas buvo netekęs vyrų ir Karališkojo karinio jūrų laivyno paramos, todėl žinojo, kad vienintelė jo galimybė – surizikuoti su malonę palaikančių piratų stovyklos lyderiais.

Benjaminas Hornigoldas bei Johnas Cockramas atsiliepė į gubernatoriaus prašymą ir sutiko tapti piratų medžiotojais. Rogersas jiems įrengė šliupą – greičiausiai Hornigoldo „Bonnet“, tuomet pasiuntė rinkti žvalgybinės informacijos ir, jei įmanoma, susiremti su Vanėu. Jie iš Nasau išvyko po keturių dienų. Ilgą laiką niekas jų nebematė.

Laukdamas Hornigoldo sugrižimo, Rogersas mėgino sustatyti Nasau gynybą. Nasau valdančioji taryba sutarė paskelbti karo padėtį ir sudaryti „labai griežtą sargybą“, įsakyti salos gyventojams bei vergams padėti remontuoti tvirtovę. Tačiau beveik kiekvieną naktį, tikėdamiesi prisijungti prie Vanėo, piratai vogė laivus ir spruko iš salos. Rogerso skaičiavimu, nuo liepos pabaigos iki spalio pradžios jį apleido maždaug 150 vyrų. Kai dienos virto savaitėmis, Rogersas pradėjo nerimauti, kad Hornigoldą „arba sučiupo Vanėas, arba jis vėl ėmėsi senosios piratavimo veiklos“. Dauguma salos gyventojų laikėsi tokios pačios nuomonės. Tačiau po trijų savaičių nuo išvykimo Hornigoldo šliupas parplaukė į uostą su trofėjumi ir saujele belaisvių piratų.

Hornigoldas visiems papasakojo, kaip su Cockramu didžiąją laiko dalį praleido slėpdamiesi netoli Žaliosios Vėžlių salos, stebėdami Vanėą ir laukdami progos surengti jam pasalą, kai bus atrūkęs nuo pagrindinių savo pajėgų. Deja, tokia proga nepasitaikė, o Hornigoldas ir Cockramas nusprendė, jog Vanėo kompanija per daug galinga, kad ją būtų galima paimti atviroje kovoje. Be piratų brigantinos, Vanėas taip pat turėjo „Neptune“ ir „Emperor“ – laivus, kuriuos užgrobė prie Čarlstono gūbrio, o jo grupelė didžiąją laiko dalį praleido plėšdama šiuos laivus ir valydama savus. Beveik po trijų savaičių piratai atsisveikino su paimtomis į nelaisvę „Neptune“ bei „Emperor“ igulomis ir „palinkėjo geros kelionės namo“, tačiau, išplaukdami iš inkaravimo vietos, pastebėjo dar vieną atplaukiantį šliupą. Hornigoldas žinojo, kad tai trisdešimties tonų šliupas „Wolf“, prieš kelias dienas išplaukęs iš Nasau su Rogerso leidimu medžioti jūrinius vėžlius. Iš tikrųjų „Wolf“ kapitonas, malonę gavęs piratas Nicholasas Woodallas, kontrabanda Vanėui plukdė amuniciją bei atsargas ir teikė žvalgybinę informaciją. Vanėas išmetė inkarą ir pasitarė su Woodallu, kuris jam smulkiai nupasakojo Rogerso veiksmus ir gynybos išdėstymą. Vanėas greičiausiai tikėjosi, kad jo bičiuliai piratai bus sukilę prieš gubernatorių,

bet teko nusivilti. Kai vienas iš belaisvių paklausė piratų, kokių naujienų turi iš Nasau, jie atsakė „nieko gero“ ir liepė per daug neklausinėti. „Būdami labai sutrikę dėl gautų naujienų“, piratai nubalsavo išlaipinti belaisvius negyvenamoje saloje ir sunaikinti „Neptune“ – nukirsti laivo stiebus, takelažą ir nukreipti „dviem sviediniais užtaisytą“ patranką tiesiai į triumfą. Vanėo piratai iš uosto išvyko brigantina ir šliupu „Wolf“, o Hornigoldas tuo metu nuplukdė belaisviams maisto atsargų ir pranešė, kad atvyko pagalba. Tą naktį jis nusivijo piratus ir po kelių dienų perėmė „Wolf“, o grįždamas parsiplukdė šliupą į Nasau.

Tai, kad Hornigoldas sučiupo „Wolf“, įkvėpė Rogersą. „Kapitonas Hornigoldas įrodė esąs sąžiningas, – vyresniesiems Londone rašė Rogersas, – nepaiso senų draugysčių <...>, skaldo čia esančius žmones ir man suteikia daugiau galios, nei tikėjaisi.“ Dvejodamas, ar turi teisę nuteisti Woodallą, Rogersas laikė jį surakintą ir pasiuntė atgal į Angliją kitu ten plaukiančiu laivu. Pasikeitus metų laikams, pasitaisė ir oras, o Rogerso žmonės pradėjo sveikti. Iš salos išvyko prekinių šliupų konvojus, turintis prekiauti su draugiškais asmenimis Kuboje, iš kurių tikėjosi gauti papildomų išteklių. Kadangi fortas beveik baigtas, o Rogerso pusėje buvo vienas didžiausių piratų, jis jautėsi vis saugesnis.

Lapkričio 4 d. Rogersas gavo žinių, kad visų keturių jo į Kubą pasiųstų šliupų igulos ėmė piratauti ir ketino prisijungti prie Vanėo. Tačiau buvo kalbama, kad perbėgėliai apsistojo Žaliojoje Vėžlių saloje, ir dar buvo tikimybė juos pagauti. Rogersas ir vėl kreipėsi į Hornigoldą ir Cockramą, o jie nuplaukė į šią salą ir rimtame mūšyje susirėmė su recidyvistais. Piratų medžiotojais tapę piratai į Nasau grįžo lapkričio 28 d. su dešimt piratų – tarp jų ir buvęs Juodabarzdžio artileristas Williamas Cunninghamas – ir dar trijų lavonais. Rogersas džiūgavo. „Džiaugiuosi šiais naujais įrodymais, [kuriuos] kapitonas Hornigoldas pateikė pasauliui, kad pagerintų savo prastą reputaciją, kuria iki šiol garsėjo, – rašė jis Britanijos valstybės sekretoriui, – nors ir piratavimo laikais sklido gandų apie jo dosnumą.“

Belaisviai kėlė sunkumų, nes Rogersas neturėjo žmonių, kurie padėtų išlaikyti piratus už grotų. Juos nuteisus ir įvykdžius mirties bausmę, galėjo kilti sukilimas. Jis sušaukė slaptą valdančiosios tarybos posėdį, kuriame

dalyvavo ir buvęs vyriausiasis teisėjas Thomasas Walkeris, ir išdėstė galimybes. Labiausiai tarybos nariai nerimavo, kad, įspėtas vieno iš daugybės informatorių, Vanėas gali bandyti išvaduoti belaisvius. „Menkiausia mūsų parodyta baimė, – nusprendė jie, – gali įkvėpti kai kuriuos čia esančius [piratus] paskatinti kitus mėginti išgelbėti suimtuosius.“ „Todėl, <...> norėdama užkirsti kelią pirato Vanėo planams“, taryba priėmė galutinį sprendimą „kuo greičiau <...> nuteisti suimtuosius“. Kadangi trūko kalėjimo, Rogersas šiuos dešimt belaisvių surakino savo laive „Delicia“ ir ėmė ruošti susirėmimui su salos piratų šalininkais, kuris galėjo būti labai pavojingas.

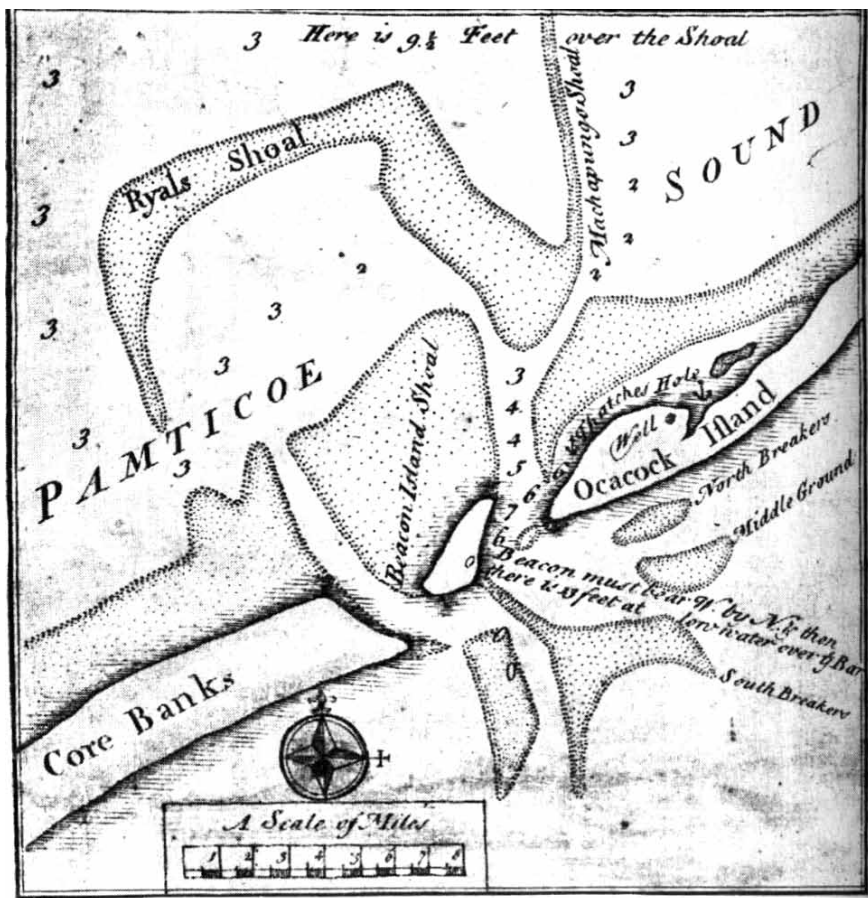

Išplaukęs iš Žaliosios Vėžlių salos, Vanėas patraukė į šiaurę. Jo gauta žvalgybinė informacija iš Woodallo leido manyti, kad, norint įvykdyti grasinimus užpulti Nasau, jam reikės pastiprinimo. Praradęs viltį, jog Stiuartai atsiųs pagalbą, Vanėas žinojo, kad jos reikia kreiptis į senus bendražygius. „La Buse“ dingo pietuose, Williamsas, Englandas ir Condentas išplaukė į Afriką ir Braziliją. Tačiau vienas piratas tebėra regione ir visi žino, kur jį rasti. Vanėo vyrai pritarė; jie turi plaukti į Šiaurės Karolinos Pamliko įlanką, kur tikėtina sutikti bendražygį Juodabarzdį.

Okrakoko įlanką jie pasiekė spalio antrą savaitę. Ten, už Okrakoko salos, pastebėjo ginkluotą šliupą, kuris vėliau paaiškėjo esąs Juodabarzdžio „Adventure“. Ko gero, kilo trumpa sumaištis, kol piratai atpažino vienas kitą, nes abu plaukė bendražygiams dar nežinomais laivais. Kažkaip – greičiausiai per ruporą – Juodabarzdis ir Vanėas patvirtino vienas kito tapatybę. Vanėas iškart pasveikino bičiulį, iššaudamas brigantinos pabūklais aukštai į orą, Juodabarzdis atsakė tuo pačiu. Vanėas išmetė inkarą greta „Adventure“. Vyrai iš vieno laivo nusiyūrė į kitą ir pradėjo kelių dienų piratų šventę, kuri išplito Okrakoko salos pakrantėse.

Šie du vyrai dalijosi kelių pastarųjų mėnesių patirtimi. Juodabarzdis, ko gero, pirmas informavo Vanėą apie Stedėo Bonneto suėmimą, nes apie šį įvykį kalbėjo visi nuo Čarlstono iki Bostono. Vanėas papasakojo

Okrakoko įlanka. Žemėlapyje nurodyta ir Juodabarzdžio piratų inkaravimosi vieta, 1733 m.

Juodabarzdžiui apie savo susirėmimus Nasau su Pearse'u bei Rogersu ir gubernatoriaus valdžios įtaką. Vanėas galėjo mėginti įkalbėti buvusį partnerį jungtis prie jo ir užpulti Niu Providensą. Jei taip, savo padėtimi patenkintas Juodabarzdžis atsisakė. Jo vyrai, saugūs ir sveiki, galėjo laisvai piratauti nesibaimindami represijų.

Po ilgų linksmybių Charlesas Vanėas ir Edwardas Thatchas išsiskyrė, sutarę eiti kiekvienas savo keliu.

Gubernatorius Spotswoodas išpuolį prieš Juodabarzdį planavo visiškai slapta. Jis nepranešė nei Virdžinijos valdančiajai tarybai, nei įstatymų leidėjams ir tikrai neketino šio reikalo svarstyti su gubernatoriumi Edenu. Vėliau paaiškino, kad piratai tiesiog per daug populiarūs. „Aš apie tai net neužsiminiau Jo Didenybės tarybai čia, nei kuriam kitam asmeniui, kuris nebuvo būtinas [projektui] įvykdyti, nes iš daugybės piratams palankumą jaučiančių žmonių, kurių čia turime, kas nors galėjo žvalgybos informaciją persiųsti Thatchui.“ Gubernatorius nerimavo ne be reikalo. Prieš kelis mėnesius keletas Juodabarzdžio vyrų šią koloniją kirto pakeliui į Filadelfiją ir stengėsi privilegijuoti ne vieną prekinį laivą jūrininką prisijungti prie jų. Vietos pareigūnai piratus norėjo suimti, tačiau Spotswoodui pranešė, kad „negali rasti nė vieno [norinčio] padėti gaują nuginkluoti ir sutramdyti“. Spotswoodui pavyko suimti Williamą Howardą, Juodabarzdžio kvartirmeisterį, bet netrukus vienas iš jo paties Viceadmiraliteto teisėjų, gubernatoriaus Edeno draugas Johnas Holloway'us, įsakė suimti kapitoną George'ą Gordoną ir leitenantą Robertą Maynardą iš „HMS Pearl“, kuriame buvo laikomas Howardas. Holloway'us pirato vardu pateikė civilinį ieškinį prieš abu karinio laivyno pareigūnus ir norėjo prisiteisti po 500 svarų iš kiekvieno žalai atlyginti. Baimindamasis, jog prisiekusieji Howardą gali paleisti, Spotswoodas pasirūpino, kad jis būtų nuteistas be jų, o valdančioji taryba šį veiksmažį griežtai pasmerkė. Spotswoodas paprieštaravo, kad Virdžinijos gyventojai „turi nepaaiškinamą polinkį palaikyti piratus“.

Būtent Howardo teisme Spotswoodas apie savo planą papasakojo kapitonams Brandui ir Gordonui, kurie jau ne vieną mėnesį su juo dalijosi žvalgybine informacija. Tai buvo puiki proga susitikti su Karališkojo karinio jūrų laivyno karininkais nekeliant įtarimo, nes abu Viljamsburge lankėsi kaip teismo pareigūnai. Po teismo, kuriame Howardas pripažintas kaltu, Brandas ir Gordonas nuėjo keturis kvartalus nuo dailiojo „H“ formos Kapitolijaus, per turgaus aikštę ir žemyn palei rūmų veją iki gubernatoriaus rūmų. Viename iš prabangių kambarių Spotswoodas

išdėstė savo planą. Kadangi Juodabarzdis laiką leido tarp Bato ir Okrakoko, puolimas turėjo vykti dviem frontais. Brandas, aukščiausio rango karininkas, atvestų jūrų pėstininkus į Batą, o pakeliui prie jo prisijungtų šio tikslo šalininkai. Antroji banga leistųsi jūra į Okrakoką ir užtikrintų, kad nė vienas piratas nepaspruktų į Atlantą. Laivai „Pearl“ (531 tona, keturiasdešimt pabūklų) ir „Lyme“ (384 tonos, dvidešimt aštuoni pabūklai) per dideli, kad praplauktų tarp pavojingų Šiaurės Karolinos upokšnių ir barjerinių salų seklumų. Todėl Spotswoodas pasiūlė už savo pinigus nupirkti du vikrius šliupus, kuriais galėtų naudotis karininkai. Brandas ir Gordonas sutiko šliupus apginkluoti, aprūpinti vyrais bei atsargomis ir abu juos patikėti kapitono Gordono vyresniajam padėjėjui leitenantui Robertui Maynardui. (Pats Gordonas su fregatomis pasilikty Hampton Roudse.) Be galimybės gauti dalį Juodabarzdžio lobio, jūrų laivyno personalas turėjo dar vieną priežastį dalyvauti: Spotswoodas įstatymų leidėjams prastūmė naują įstatymą, pagal kurį už Juodabarzdžio arba jo pakalikų sučiupimą skiriama speciali premija. Gordonas ir Brandas šiam planui pritarė. Jei viskas vyks sklandžiai, planas gali būti ir patriotiškas, ir pelningas.

Spotswoodo planas buvo visiškai nelegalus, nes nei gubernatorius, nei karininkai neturi teisės įsiveržti į kitą koloniją. Teisiškai Juodabarzdis – geras pilietis: sulaukė malonės už ankstesnius nusikaltimus, pateikęs prašymą gavo gubernatoriaus Edeno leidimą išgelbėti sudužusį prancūzų laivą ir dar nebuvo apkaltintas jokių nusikaltimu.

Ekspedicija iš Hamptono išvyko lapkričio 17 dieną. Maynardas, Amerikoje tarnaujantis vyriausiasis karinio laivyno karininkas, įlipo į savo flagmaną „Jane“ – didesnįjį iš dviejų gubernatoriaus Spotswoodo išnuomotų šliupų. Jame buvo trisdešimt penki vyrai, gausu muškietų, kardų, atsargų, turinčių užtekti mėnesiui, tačiau trūko patrankų, nes „Jane“ per mažas, kad galėtų jas naudoti. Šliupas „Ranger“ buvo dar mažesnis, juo plaukė dvidešimt penki jūrininkai, kuriems vadovavo mičmanas Edmundas Hyde'as iš „Lyme“. Jokių patrankų ir vos šešiasdešimt vyrų turintis Maynardas žinojo: jeigu jo šliapai susidurtų su Juodabarzdžiu, reikėtų užklupti, kol priešininko inkaras išmestas. Trečią valandą popiet jie pakėlė inkarus ir išplaukė iš Česapiko.

Po kelių valandų „Lyme“ kapitonas Brandas iš Hamptono kaimo išjojo su būreliu jūrininkų. Vėsus rudenį jie traukė per Virdžinijos kaimus, pro tuščius laukus ir būrius vergų, prižiūrinčių džiovinti sukabintus tabako lapus. Kitą dieną jiems už nugarų liko paskutiniai laukai, plantacijos bei keliai, nes vyrai pasiekė nepramintus Šiaurės Karolinos tyrlaukius.

Tris dienas jie kankinasi bandydami įveikti ištisus kilometrus pušynų ir tiksliai pavadintą Didžiąją Niūriąją pelkę, kol galiausiai lapkričio 21 d. išniro Identone – vienoje iš nedaugelio kolonijos gyvenviečių. Atvykusiam iš kaimiškų Virdžinijos dvarų Brandui Šiaurės Karolinos vargingumas turėjo palikti stiprų įspūdį. „Žmonės čia tikri nemokšos, retas moka skaičiuoti, o dar mažiau jų rašyti, net ir tarp taikos teisėjų, – apie šios vietovės gyventojus rašė dar vienas XVIII a. pradžios lankytojas. – Jie daugiausia minta sūdyta kiauliena, kartais jautiena, o jų duona – iš indiškų kukurūzų, kuriuos, neturėdami malūnų, yra priversti grūsti. Net ir tai jie daro taip nerūpestingai ir nešvariai, kad kukurūzai arklio ėdžiose vargiai skiriasi nuo duonos ant jų stalų.“

Identone Brando laukė du vyrai. Jie prisistatė kaip Maurice'as Moore'as, kolonijos milicijos pulkininkas ir buvusio Pietų Karolinos gubernatoriaus sūnus, ir Edwardas Moseley'is, vienas iš Identono įkūrėjų, turtingas ir patyręs teisėjas, buvęs Šiaurės Karolinos valdančiosios tarybos narys. Kapitonas Brandas juos apibūdino kaip „du džentelmenus, kuriuos labai nuskriaudė Thatchas“, tačiau jie taip pat seni gubernatoriaus Edeno politiniai oponentai ir greičiausiai pagrindiniai Spotswoodo informatoriai kolonijoje. Brando grupelė naktį praleido Identone arba jo apylinkėse, greičiausiai Moseley'io namuose, kur karininkas išdavė, kad „atvyko suimti Thatcho“. Kitą rytą Moseley'is ir Moore'as rado transportą per Albemarlo įlanką ir kartu su keliais kitais gyventojais lydėjo Brandą paskutinėje atkarpoje iki Bato, esančio už penkiasdešimt kilometrų į pietus.

Brandas su kompanija Bato prieigas pasiekė maždaug dešimtą valandą, lapkričio 23-iosios naktį, po šešių dienų nuo to laiko, kai išvyko iš Hamptono. Moore'as pasižvalgė priešakyje ir sužinojo, kad Juodabarzdžio miestyje nėra, kitaip nei vylėsi Brandas, tačiau jo „tikimasi bet kurią minutę“ su dar vienu iš prancūzų laivo „išgelbėtu“ kroviniu. Palikęs daugumą savo vyrų užnugaryje, Brandas kirto Bato upeliūkščio ištakas ir patraukė tiesiai

link gubernatoriaus Edeno plantacijos namo. Brandas vėliau pranešė: „[Aš] kreipiausi į jį ir pasakiau, kad atėjau ieškoti Thatcho.“ Gubernatorius, ko gero, sunerimo dėl netikėto Brandos pasirodymo dviejų politinių konkurentų draugijoje. Jis galėjo tik viltis, kad Juodabarzdis paspruko ir kad Brandas neras didelio vogtų prekių ryšulio, paslėpto jo kaimyno Tobiaso Knighto svirne. Nesunku įsivaizduoti Brandą, sėdintį priešais Edeno židinių iki pat aušros su užtaisytą muškieta pašonėje ir laukiantį, kol akmeniniu Edeno doko taku nusileis Juodabarzdis.

Juodabarzdis taip ir neatėjo.

Plaukdamas per Šiaurės Karolinos Išorines salas, leitenantas Maynardas prisiklausė įvairių pasakojimų apie Juodabarzdį. Jo locmanas, Spotswoodo nusamdytas Šiaurės Karolinos gyventojas, pasakojo, kad Juodabarzdis plukdė vogtus krovinius tarp Okrakoko ir Bato. Roanoko įlankoje, pusiaukelėje palei Išorines salas, vietiniai jūrininkai kalbėjo praejusį pirmadienį už penkiasdešimt kilometrų į Virdžinijos pusę pelkėtoje salelėje Karitako įlankoje matę ant seklumos Branto saloje užplaukusį Juodabarzdžio „Adventure“. Maynardas likusią dienos dalį plaukiojo pirmyn ir atgal palei Karitako įlanką, tačiau Juodabarzdžio ar kieno kito nebuvo nė ženklo. Pats Spotswoodas įspėjo, kad Thatchas „statė įtvirtinimus O[kra]koko įlankoje ir mėgino paversti ją bendra tokių vagių susitikimo vieta“. Iš kitų jūrininkų Maynardas greičiausiai išgirdo dar vieną nerimą keliančią istoriją, kuri po kelių dienų pasiekė Viljamsburgą: prie Juodabarzdžio Okrakoke „prisijungė dar kelios piratų įgulos“ ir jo bendrų skaičius išaugo iki 170 vyrų. Maynardas niekaip negalėjo žinoti, kad Vanėo piratų įgula atvyko ir išvyko prieš aštuonias savaites.

Šešioliką valandą nedideli Maynardo šliupai su augančiu virpuliu pasiekė Okrakoko įlanką, už penkiasdešimt kilometrų į pietus nuo Hateraso kyšulio. Praplaukęs Okrakoko salos išorinį kraštą, toje vietoje, kuri dabar vadinama „Thatcho skylė“, Maynardas pamatė inkarus išmetusius du šliupus. Vienas jų turėjo devynis pabūklus ir atitiko Juodabarzdžio „Adventure“ aprašymą. Kitas buvo neginkluotas ir atrodė kaip